

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **M. N.**, zastoupený advokátem JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph.D., se sídlem Slavíkova 1568/23, Praha 2, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2/2, Praha 1, za účasti: **I) Ing. P. N.**, zastoupený advokátkou JUDr. Zdeňkou Flídrovou, se sídlem Rektora Stříteského 187, Litomyšl, a **II) Spolek Pro Hanspaulku**, se sídlem U Beránky 2033/7, Praha 6, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2014, č. j. MHMP 482729/2014, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 1. 2023, č. j. 5 A 93/2014 - 107,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Úřad městské části Praha 6, odbor výstavby vydal rozhodnutí ze dne 6. 8. 2013, č. j. MCP6 051751/2013, kterým na základě žádosti osoby zúčastněné na řízení I) povolil výjimku z čl. 56 odst. 1 vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných požadavcích

na výstavbu v hlavním městě Praze (dále jen „OTPP“) a umístil stavbu „*Přístavba a nástavba rodinného domu v ulici N., č. p. XA, N.*“. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí zamítl žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou městský soud zamítl rozsudkem ze dne 31. 10. 2019, č. j. 5 A 93/2014 - 63. Tento rozsudek však žalobce napadl kasační stížností, které Nejvyšší správní soud vyhověl a rozsudkem ze dne 22. 3. 2022, č. j. 3 As 432/2019 - 38 (dále také jako „zrušující rozsudek“), rozsudek městského soudu č. j. 5 A 93/2014 - 63 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[3] Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku uvedl, že rozsudek městského soudu č. j. 5 A 93/2014 - 63 je přezkoumatelný a zákonný v té části, v níž městský soud shledal, že posuzovaná stavba je rodinným domem a že není v rozporu s architektonickým a urbanistickým charakterem stávající zástavby. Zákonným jej shledal i v té části, v níž městský soud konstatoval, že výjimku z čl. 56 odst. 1 OTPP, který požaduje, aby výjezd z garáží byl vzdálen nejméně na délku (u jednotlivých garáží nejméně na dvě třetiny délky) největšího předpokládaného vozidla v garáži, tento prováděcí předpis umožňuje, dále že výjimka neohroží bezpečnost, ochranu zdraví života osob a sousední pozemky nebo stavby, a že ani nebrání účelu sledovanému obecnými požadavky na výstavbu. Nesprávným Nejvyšší správní soud shledal pouze závěr městského soudu, že povolení výjimky z čl. 56 odst. 1 OTPP odůvodňuje snaha zachovat charakter stávající zástavby. Z obsahu územního rozhodnutí totiž naopak dovodil, že stavební úřad posuzovanou stavbu považuje spíše za inovační prvek, jenž má stávající okolní zástavbu obohatit o moderní architekturu. Uvedeným závěrem proto městský soud nemohl, a to ani implicitně, vypořádat námitku žalobce, že důvody pro udělení výjimky, které stavební úřad uvedl na straně 13 územního rozhodnutí (integrace garáže do prostoru nově navrhované přístavby není z dispozičních ani architektonických důvodů reálná a nelze ji umístit ani do suterénu pod navrhovanou přístavbou pro příliš ostrý sklon rampy) jsou příliš obecné, aby odůvodnily zvolený mimořádný postup (povolení výjimky). Městský soud tak byl v rámci dalšího řízení povinen posoudit již pouze otázku, zda v předložené věci existoval pro povolení výjimky z čl. 56 odst. 1 OTPP racionální důvod.

[4] Po vrácení věci městský soud rozhodl napadeným rozsudkem tak, že žalobu jako nedůvodnou opětovně zamítl. V odůvodnění vysvětlil, proč považuje rozhodnutí žalovaného za přezkoumatelné, proč nedošlo k nepřipustnému rozšíření žádosti o umístění stavby, proč má ve shodě se správními orgány za to, že stavba si zachovala charakter rodinného domu, proč s nimi souhlasí i v závěru, že umísťovaná stavba se nevymyká charakteru a struktuře stávající zástavby a splňuje nezbytné odstupové vzdálenosti a proč má rovněž za to, že byly splněny podmínky pro udělení výjimky z čl. 56 odst. 1 OTPP.

[5] Městský soud poukázal na charakter výjimek z obecných technických požadavků na výstavbu a uvedl, že správní orgán má při rozhodování o udělení výjimky prostor pro správní uvážení, avšak tento prostor není neomezený – výjimka nesmí popřít samotnou podstatu a smysl ustanovení, z něhož byla udělena. Poukázal také na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 27. 1. 2011, č. j. 1 As 96/2010 - 141, ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 69/2011 - 176, ze dne 20. 7. 2021, č. j. 3 As 6/2020 - 44, nebo ze dne 29. 8. 2019, č. j. 5 As 190/2019 - 43), z níž vyplývá, že smyslem výjimek je reagovat na skutečnost, že obecně stanovené technické požadavky na výstavbu mohou být v konkrétních případech

pokračování

příliš přísné a že v takových případech musí mít správní orgán prostor pro správní uvážení, zda s ohledem na dané okolnosti, místní podmínky, vhodnost stavby v dané lokalitě a typ zástavby stavbu povolí či nikoli. Neplatí proto, že výjimku lze povolit pouze tehdy, je-li najisto postaveno, že stavbu nebylo možné umístit jinak.

[6] Městský soud na základě uvedeného vytyčil tři východiska, jejichž optikou posoudil námitku, že pro udělení výjimky z OTPP nebyly splněny podmínky: 1) udělení výjimky podléhá správnímu uvážení, které je pouze omezeně přezkoumatelné soudy ve správním soudnictví, 2) výjimkou nelze popřít samotnou podstatu a smysl ustanovení, z něhož byla udělena, avšak 3) není nutné trvat na tom, aby byla udělena pouze tehdy, není-li možné realizovat záměr jiným způsobem.

[7] Městský soud uvedl, že hlavním účelem pravidla podle čl. 56 odst. 1 OTPP je zejména bezpečnost účastníků silničního provozu při vjíždění a vyjíždění z garáže, částečně pak i zájem na zachování plynulosti dopravy na pozemní komunikaci a okrajově také zájem na zachování jednotného urbanistického a architektonického stylu zástavby, je-li v daném místě obvyklé umístění garáže hlouběji v pozemku. Tento okrajový zájem však v předložené věci označil za méně pravděpodobný, neboť stavba je umísťována do velmi rozsáhlého území s různými zástavbami a urbanistickými styly. Městský soud dále poukázal na to, že stavební úřad se splněním podmínek pro udělení výjimky zabýval na straně 6-8 a 13-14 rozhodnutí o umístění stavby. Žalovaný pak na straně 4-5 rozhodnutí napadeného žalobou. Dále vysvětlil, které čtyři podmínky musí být splněny, aby stavební úřad výjimku povolil, a uvedl rovněž, proč má za to, že byly v předložené věci splněny.

[8] Ve vztahu k druhé z těchto čtyř podmínek, jejíž posouzení je předmětem kasační stížnosti – tedy, zda pro udělení výjimky z čl. 56 odst. 1 OTPP existoval dostatečný důvod, městský soud poukázal na zjištění správních orgánů, že rozšíření severovýchodním směrem vyžaduje zachování současného provozního řádu rodinného domu, a je proto nejvhodnějším řešením pro stavebníka. Zdůraznil přitom, že je zřejmé, že správní orgány považovaly navrhované rozšíření za vhodné, nikoli však za řešení jediné, což, jak vyplývá z předestřených východisek, povolení výjimky nebrání. Dále uvedl, že správní orgány v rámci tohoto předpokladu dovodily, že realizace garáže jiným než navrhovaným způsobem v těsné blízkosti místní komunikace není možná – do prostoru nově navrhované přístavby ji nelze integrovat a případné umístění do suterénu je pro ostrý sklon rampy rovněž vyloučené. Městský soud poukázal rovněž na to, že správní orgány zohlednily i skutečnost, že umístění garáže na kraji pozemku doporučil i silniční správní úřad v koordinovaném stanovisku. Nepovažoval přitom za podstatnou skutečnost, že stavební úřad v územně plánovací informaci současně uvedl, že doporučuje zvážení posunutí garáže směrem od hranice s místní komunikací, neboť tímto doporučením pouze upozornil na to, že navrhované řešení nesplňuje podmínku stanovenou v čl. 56 odst. 1 OTPP a že na udělení výjimky není právní nárok. Motivem tohoto doporučení tedy podle městského soudu nebyla nevhodnost řešení či jiný nesoulad s veřejným zájmem, který ze své pozice silniční správní úřad chrání. S ohledem na limity soudního přezkumu správního uvážení pak městský soud uzavřel, že uvedené důvody jsou dostatečné pro udělení výjimky, neboť logicky postup správních orgánů odůvodňují, správní orgány při posouzení této otázky nevybočily z mezí a hledisek stanovených zákonem a své správní uvážení tak nezneužily.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[9] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž uplatnil důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Namítl rovněž, že se městský soud nevypořádal s výtkami Nejvyššího správního soudu vyjádřenými ve zrušujícím rozsudku, neboť navzdory absenci dostatečného důvodu pro povolení výjimky z čl. 56 odst. 1 OTPP i napodruhé jeho žalobu zamítl. Tento důvod by bylo možno zahrnout pod § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[10] Stěžovatel poukazuje na to, že předmětem územního řízení byla pouze přístavba, a proto není žádný důvod, aby byla navržena tak, aby ustanovením OTPP neodpovídala. Výjimečné řešení lze podle něj zvolit zejména tam, kde dodržení ustanovení vyhlášky neumožňují stávající poměry stavby, což není tento případ. Účelem čl. 56 odst. 1 OTPP je nejen zajištění výhledu vyjíždějících vozidel, ale i to, aby vozidla vyjíždějící či zajiždějící z a do garáže neblokovala provoz na přilehlé komunikaci tím, že budou zasahovat do vozovky. Navržené řešení je přitom v příkrém rozporu s tímto účelem.

[11] Stěžovatel dále uvedl, že nelze argumentovat současným provozním uspořádáním stavby, neboť to má být navrhovanou stavbou zcela změněno. Není podle něj pravdivé tvrzení, že rozšíření domu je možné pouze severovýchodním směrem, neboť neexistuje žádný důvod, proč by jej nebylo možné rozšířit směrem západním, jihozápadním či jižním. I při rozšíření na tyto strany by bylo možné optimálně propojit starou část rodinného domu a přístavby. Dostačující nemohou být ani „architektonické či dispoziční“ důvody, neboť s touto argumentací by bylo možné povolit výjimku kdykoli. Výjimky z ustanovení právních předpisů nelze dávat automaticky, neboť pak by nešlo o výjimky.

[12] Stěžovatel má za to, že správní orgány povolily výjimku z obecných požadavků na výstavbu jen proto, že stavebník svůj návrh se stavebním úřadem konzultoval a sám vyhodnotil, že zvolené řešení je nejlepší. Zpochybňuje také závěr prvostupňového správního orgánu, podle kterého lze přístavbu realizovat jen navrženým způsobem, neboť garáž nelze z dispozičních a architektonických důvodů umístit jinak. Garáž však podle stěžovatele lze umístit kterýmukoli jiným směrem. Bez ohledu na to však podstatou jeho námitek není tvrzení, že výjimka by neměla být povolena proto, že existují i jiná řešení, ale to, že nejsou splněny podmínky pro její povolení. Na existenci jiných řešení pak stěžovatel poukazuje jen proto, že opačné tvrzení stavebníka není pravdivé. Pokud by navrhované řešení bylo jediné možné, pak by to mohlo být důvodem pro povolení výjimky, v opačném případě je na stavebníkovi, aby doložil náležité důvody, pro které o výjimku žádá. To však stavebník neučinil. Při existenci jiných možných řešení, které požadavkům OTPP vyhovují, je třeba výjimku náležitě odůvodnit, což se však v předložené věci nestalo. Závěr krajského soudu, že s vědomím jiných možných řešení stavby správní orgány dospěly k závěru, že pro zachování současného provozního řádu rodinného domu je vhodné rozšíření domu právě severovýchodním směrem, tak zcela zjevně není správný. Nelze důvodně argumentovat „*současným provozním řádem rodinného domu*“, jestliže ten je navrhovanou stavbou zcela změněn. Navíc provozní řád rodinného domu je možné nastolit i při rozšíření domu tak, aby splňoval požadavky právních předpisů. Není třeba volit řešení, které tyto požadavky nesplňuje. Umístění garáže na hranici pozemku si nežadají ani poměry stávající zástavby – okolní stavby nemají vjezd do garáže

pokračování

situován při hranici s místní komunikací. Povolení výjimky nelze odůvodnit ani argumentem, že garáž nelze pro ostrý sklon rampy umístit do suterénu. Takové řešení nikdo nenavrhoval, navíc její integrace do prostoru stavby možná zcela jistě je.

[13] Stěžovatel dále poukazuje na doporučení stavebního úřadu obsažené v územně plánovací informaci zvážit jiné řešení, které by bylo v souladu s čl. 56 odst. 1 OTPP. Na rozdíl od městského soudu má za to, že motivem tohoto doporučení byl právě rozpor s veřejným zájmem, který tento úřad chrání. Je-li totiž zvoleno řešení, které neodpovídá stanoveným požadavkům, pak je zřejmé, že se jedná o řešení, které je v rozporu s veřejným zájmem, jež dané ustanovení chrání.

[14] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že městský soud respektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu a důvodností výjimky z čl. 56 odst. 1 OTPP se dostatečně a srozumitelně zabýval. Nejvyššímu správnímu soudu proto navrhl, aby podanou kasační stížnost zamítl.

[15] Osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v intencích § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vady, ke kterým by musel přihlédnout z úřední povinnosti, přitom neshledal.

[17] Stěžovatel podal kasační stížnost proti rozsudku, kterým městský soud rozhodl ve věci znovu poté, co jeho původní rozsudek Nejvyšší správní soud zrušil. Jedná se tedy o opakovanou kasační stížnost, a proto se Nejvyšší správní soud musel nejdříve zabývat otázkou, zda není kasační stížnost nepřipustná ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení je totiž kasační stížnost nepřipustná *proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu*. Další výjimky dovodila judikatura Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu. Tu lze shrnout tak, že přípustnost opětovné kasační stížnosti se omezuje na důvody, které Nejvyšší správní soud v souladu se zákonným omezením svého přezkumu dosud v téže věci neřešil, respektive řešit nemohl. Jestliže ve stejné věci podá kasační stížnost druhý z účastníků řízení, je jeho návrh nepřipustný tehdy, napadá-li závěry krajského soudu, které jsou výsledkem aplikace právního názoru vyjádřeného v předchozím zrušujícím rozsudku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2011, č. j. 6 As 1/2011 - 139, a nález Ústavního soudu ze dne 2. 7. 2019, sp. zn. III. ÚS 926/19, N 129/95 Sb.NU 66).

[18] Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku shledal předchozí rozsudek městského soudu zákonným v té části, v níž městský soud označil stavbu za rodinný dům, který není v rozporu s architektonickým a urbanistickým charakterem stávající zástavby, a v níž uvedl,

že výjimka z čl. 56 odst. 1 OTHP, o kterou stavebník žádal, je obecně možná, neohrožuje bezpečnost, ochranu zdraví života osob a sousední pozemky nebo stavby, a že ani nebrání účelu sledovanému obecnými požadavky na výstavbu. Městský soud v dalším řízení zavázal již jen k tomu, aby posoudil, zda bylo povolení výjimky odůvodněné. Touto otázkou se tedy Nejvyšší správní soud v předchozím řízení nezabýval, a proto byl stěžovatel oprávněn námitky proti posouzení této otázky uplatnit. Jeho kasační stížnost je tak v této části přípustná. Námitka, že umístění garáže je v příkrém rozporu s účelem čl. 56 odst. 1 OTHP, respektive veřejným zájmem, které toto ustanovení chrání, je však nepřipustná, neboť tuto otázku již Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku závazně vyřešil.

[19] Klíčovou otázkou je, zda pro povolení výjimky z čl. 56 odst. 1 OTHP existoval racionální důvod. Tento požadavek přitom vyplývá z § 169 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) a je poslední podmínkou, která musí být v konkrétním případě naplněna, aby stavební úřad mohl přistoupit ke správnímu uvážení, zda výjimku z obecných požadavků na výstavbu povolí. Podle tohoto ustanovení platí, že výjimku z obecných požadavků na výstavbu lze v jednotlivých odůvodněných případech povolit pouze z těch ustanovení prováděcího právního předpisu, ze kterých tento předpis povolení výjimky výslovně umožňuje, a jen pokud se tím neohroží bezpečnost, ochrana zdraví a života osob a sousední pozemky nebo stavby. Řešením podle povolené výjimky musí být dosaženo účelu sledovaného obecnými požadavky na výstavbu. To tedy znamená, že správní orgán nejdříve posoudí, zda udělení výjimky prováděcí předpis (zde OTHP) vůbec umožňuje, následně zhodnotí, zda výjimka neohroží bezpečnost, ochranu zdraví a života osob a sousední pozemky nebo stavby, dále se zaměří na otázku, zda výjimečné řešení nepopře účel sledovaný daným ustanovením, z něhož má být výjimka povolena, a teprve poté, co ověří, že tyto hmotněprávní podmínky stavební záměr splňuje, zváží, zda je s ohledem na důvod, pro který stavebník o výjimku žádá, namíste přistoupit k udělení výjimky.

[20] Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně deklaroval, že správní orgán má při rozhodování o výjimce prostor pro správní uvážení, neboť skutečností je, že obecně stanovené technické požadavky na výstavbu mohou být v řadě případů s ohledem na místní okolnosti příliš přísné. Je proto na správním orgánu, aby posoudil konkrétní skutkové okolnosti případu a vhodnost stavby zhodnotil z hlediska místních podmínek dané lokality a typu zástavby. Prostor pro správní uvážení sice není neomezený, avšak jeho zákonné meze tvoří právě tři výše uvedené hmotněprávní podmínky, a nikoli skutečnost, zda stavbu lze či nelze umístit tak, aby těmto požadavkům odpovídala (srov. rozsudek ze dne 27. 1. 2011, č. j. 2 As 96/2010 - 141 a na něj navazující rozsudky ze dne 29. 8. 2019, č. j. 5 As 190/2019 - 43, a ze dne 20. 7. 2021, č. j. 3 As 6/2020 - 44).

[21] Z předestřených východisek tedy vyplývá, že povolení výjimky z obecných požadavků na výstavbu je otázkou správního uvážení, což znamená, že nevybočí-li správní orgán z jeho zákonných mezí a povolení výjimky racionálně odůvodní, pak soudy do jeho úvahy nijak nezasahují.

[22] Stěžovatel v kasační stížnosti sice uvádí, že podstatou jeho námitek není tvrzení, že existují i jiná řešení, která obecným požadavkům na výstavbu vyhovují, avšak jeho argumentace míří právě tímto směrem. Nezákonnost povolení výjimky totiž spatřuje právě

pokračování

ve skutečnosti, že výjimečné řešení lze zvolit tam, kde dodržení obecných požadavků na výstavbu poměry stávající stavby neumožňují, což podle něj není předložený případ, neboť v něm lze přístavbu realizovat tak, aby splňovala předepsané požadavky na výstavbu – garáž lze situovat hlouběji do stavby, případně i na jiné místo. S touto argumentací však nemůže být bez dalšího úspěšný, neboť stavební zákon v § 169 odst. 2 správním orgánům neukládá, aby při úvaze o výjimce vzaly povinně v potaz, zda lze stavbu realizovat tak, aby obecným požadavkům na výstavbu vyhovovala.

[23] Se stěžovatelem nelze souhlasit ani v tom, že důvody, na které městský soud v souvislosti s povolením výjimky poukázal, jsou příliš obecné a že jediným důvodem je fakticky skutečnost, že stavebník sám vyhodnotil nejvhodnějším řešením umístit garáž na hranici pozemku. Městský soud se touto otázkou zabýval v odst. 77 napadeného rozsudku a poukázal zde na to, že oba správní orgány se i při znalosti jiných možných řešení ztotožnily se stavebníkem v tom, že umístění garáže tak, aby byl zachován současný provozní řád rodinného domu, je možné pouze severovýchodním směrem a že integrace garáže do prostoru nově navrhované přístavby není z dispozičních a architektonických důvodů reálná, brání jí též příliš ostrý sklon příjezdové rampy a vyloučeno je i její umístění do suterénu. Stavební úřad pak vzal v potaz i to, že stavba je kvalitní a moderní architekturou dobře reagující na okolní výstavbu. Tyto důvody jsou sice stručné, avšak stačí k tomu, aby soud přezkoumal, zda správní orgány nevykročily z mezí svého správního uvážení. Stěžovatel namítá, že nelze argumentovat provozním řádem domu, jestliže ten má být stavbou zcela změněn, avšak taková změna ze správního spisu nevyplývá. Naopak je z něj zřejmé, že ačkoli dojde k celkové změně vnějšího vzhledu současné stavby, zůstane zachován nosný systém svislých i vodorovných konstrukcí, stejně jako zůstane zachována stávající zahrada a provozní propojení domu a zahrady. Tato skutková okolnost podle Nejvyššího správního soudu dostatečně vysvětluje, proč správní orgány mají za to, že stavbu nelze umístit jinak než severovýchodním směrem. Pouze obecně formulované námitky, že stavbu lze umístit i kterýmkoli jiným směrem, nemohou tento závěr zpochybnit.

[24] Správní orgány tedy dostatečně odůvodnily, proč výjimku čl. 56 odst. 1 OTHP povolily. Uvedené důvody jsou konkrétní, racionální a s ohledem na správní spis umožňují přijmout závěr, že správní orgány svoji správní úvahu nezneužily, ani nevykročily ze zákonných mezí. Městský soud proto nepochybil, jestliže právě k takovému závěru v předložené věci dospěl.

IV. Závěr a náklady řízení

[25] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů shledal kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. zamítl.

[26] O nákladech řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, kasační soud proto žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal. Osoba

zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem. Soud jí na návrh může rovněž přiznat náhradu i dalších nákladů řízení, existují-li pro to důvody hodné zvláštního zřetele. Osoby zúčastněné na řízení žádnou soudem uloženou povinnost neplnily, ani o přiznání dalších nákladů řízení nežádaly. Nejvyšší správní soud proto za použití § 120 s. ř. s. rozhodl tak, že nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 22. srpna 2024

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu